

Nør Christensen (CD):

Jeg kan fuldt ud give tilslutning til de bemærkninger, der er faldet om menneskers situation, når de er i konkurs eller i betalingsstandsning. Jeg må nok sige, at vi har jo, som justitsministeren netop har oplyst det, fået nye regler, som er trådt i kraft for ganske nylig. Om det er nødvendigt at ændre reglerne for postspærring allerede nu, kan vi selvfølgelig altid tage op til diskussion her i salen og under udvalgsarbejdet.

Der er et enkelt afsnit, punkt 3 i beslutningsforslaget, som jeg har læst godt og grundigt igennem, for det er jo SF, der har stillet forslaget, og når man er CD'er, skal man normalt være ganske skeptisk, men jeg tror egentlig, at SF med punkt 3 har ramt noget, som vi godt vil kigge nærmere på. Jeg kan ikke lide, at man lægger sig fast på de 48 timer. Jeg kan bedre lide, hvis man får en lidt blødere formulering, således at det bliver noget i retning af »skal ske snarest« el. lign. Men jeg tror, at SF her har ramt et område, hvor man kan forvente Centrum-Demokraternes tilslutning, altså en mere lempelig administration af disse ting. Det vil jeg godt give umiddelbar principiel tilslutning til. Jeg forstod på en tidligere ordfører, at det var det, det drejede sig om.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Før vi startede denne debat, havde vi i Kristeligt Folkeparti besluttet os til at være positive over for forslaget og de intentioner, der ligger i det. For det gælder om, som det også er udtrykt af andre ordførere, at begrænse de menneskelige problemer omkring konkursen. Vi har nu fået nogle udtalelser fra justitsministeren, som kan indgå i udvalgsbehandlingen. Så vi tilsiger en positiv udvalgsbehandling.

Leif Hermann (SF):

Jeg vil gerne sige tak til de ordførere, der, sådan som jeg har forstået bemærkningerne, sikrer et flertal bag forslaget. Det drejer sig om ordførerne for Socialdemokratiet, Fremskridtspartiet, Kristeligt Folkeparti og CD.

Det er overordentlig tilfredsstillende at se, at der faktisk er flertal for at skabe en retssikkerhed for fallenter, i hvert fald en retssikkerhed af samme styrke som den, man bruger over for folk, som har forbrudt sig mod lovgivningen. Det er ikke nogen forbrydelse i dette land at gå

konkurs. Det er noget, som i et samfund som vores er en normal foreteelse, undertiden beklageligvis lidt for normal, hvor den går hen og tenderer mod misbrug, men konkurs er noget, som et samfund som dette nødvendigvis må betjene sig af.

Imidlertid er det sådan, som hr. Traberg Smidt også fremhævede, at der, når det drejer sig om personlige konkuser, er ganske betydelige menneskelige hensyn at tage. Hr. Traberg Smidt brugte udtrykket, at man var bekymret for fallentens ve og vel. De ressourcer, der lå hos de mennesker, der er gået konkurs, var det væsentligt at kunne udnytte.

Jeg er helt enig med hr. Traberg Smidt i de betragtninger. Så meget desto mere afgørende er det, at fallenten ikke oplever konkursen som en total umyndiggørelse, netop sådan som reglerne om postspærring har været administreret. Jeg skal så sige undskyld til justitsministeren, fordi jeg ikke har været præcis med hensyn til reglerne for betalingsstandsning; jeg er klar over, at de er anderledes, og det burde være fremgået tydeligere af beslutningsforslaget.

Når vi ser på konkurs, er der i hvert fald tale om noget af det, som en utrolig masse mennesker, der har prøvet det, opfatter som en total umyndiggørelse, ikke bare på dette område, men også på en lang række andre områder inden for skifterettens måde at behandle konkursboet på, herunder i særlig grad spørgsmålet om realiseringen af konkursboets værdier.

Sådan som vi har opfattet den gældende retstilstand, er det afsigelsen af konkursdekretet, der er tilstrækkelig til at udløse postspærringen, og denne postspærring udløses rutinemæssigt. Der tages ikke, som det fremgår af forslagens bemærkninger, stilling til spørgsmålet om, hvorvidt en postspærring selvstændigt i konkurssituationen er nødvendig.

Vi har så sagt, at det er i meget vidt omfang noget, som de mennesker, der er gået konkurs, kan indse nødvendigheden af, og vi har derfor en forholdsvis enkel regel om, at i det øjeblik man samtykker i postspærringen, meddeles dette særskilt til skifterettens protokol.

Jeg vil godt i den forbindelse sige, at det jo også er væsentligt, hvis man skal have et lidt mere moderne syn på disse ting, at fallenten inddrages i konkursboets behandling med henblik på at få skabt de bedst mulige dividender til kreditorerne, og at man dermed også får